

402

На основу члана 46. Закона о задуживању, дугу и гаранцијама Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 71/12, 52/14 и 114/17) и члана 43. став 2. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), Влада Републике Српске, на 167. сједници, одржаној 8.3.2018. године, доноси

УРЕДБУ

О ПОСТУПКУ ИЗДАВАЊА ГАРАНЦИЈА
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Члан 1.

Овом уредбом уређује се поступак издавања гаранција Републике Српске кредитору или зајмодавцу за гарантовање обавеза насталих задужењем јединица локалне самоуправе, фондова социјалне сигурности, Инвестиционо-развојне банке Републике Српске и фондова којима она управља, као и јавних предузећа и институција јавног сектора, у вези са финансирањем капиталних инвестиција, рефинансирањем постојећег дуга, финансирањем пренесених обавеза и обезбјеђењем средстава ради измирења законом утврђених права.

Члан 2.

(1) Јавно предузеће, у смислу ове уредбе, јесте правно лице које је уписано у судски регистар као привредно друштво у форми акционарског друштва или друштво са ограниченом одговорношћу ради обављања дјелатности од општег интереса и у чијем основном капиталу Република Српска директно или индиректно има већинско власништво.

(2) Институције јавног сектора, у смислу ове уредбе, јесу установе, предузећа и други облици организовања утврђени Законом о систему јавних служби Републике Српске, који обављају дјелатности од општег интереса, којима се обезбјеђује остваривање права и дужности физичких и правних лица, као и остваривање других законом утврђених интереса, а чији је оснивач Република Српска.

Члан 3.

(1) Гаранција Републике Српске представља њену потенцијалну обавезу која постаје стварна обавеза у случају када зајмопримац није извршио отплату обавезе у складу са условима из кредитног споразума и ако су испуњени услови из гаранције.

(2) Гаранција Републике Српске не може бити пренесена или уступљена трећој страни без сагласности даваоца гаранције.

Члан 4.

(1) Укупна изложеност Републике Српске по издатим гаранцијама не може бити већа од 15% оствареног бруто домаћег производа у тој години.

(2) Под укупном изложеношћу Републике Српске подразумева се изложеност по гаранцијама које је Република Српска издала у складу са чл. 42. и 43. Закона о задуживању, дугу и гаранцијама Републике Српске.

Члан 5.

(1) Гаранција Републике Српске за задужење јединица локалне самоуправе може се издати након спроведене процедуре задужења прописане чл. 62, 63. и 66. Закона о задуживању, дугу и гаранцијама Републике Српске.

(2) Након спроведене процедуре из става 1. овог члана, Министарство финансија даје мишљење о изложености Републике Српске по издатим гаранцијама, а у складу са чланом 4. ове уредбе.

(3) На основу прибављеног мишљења из става 2. овог члана, Министарство финансија припрема приједлог одлуке о издавању гаранције за задужење јединице локалне самоуправе, који разматра и усваја Влада Републике Српске (у даљем тексту: Влада) у складу са чланом 41. Закона о задуживању, дугу и гаранцијама Републике Српске.

(4) Одлука из става 3. овог члана садржи:

- 1) назив јединице локалне самоуправе која је поднијела захтјев за гаранцију,
- 2) намјену задужења,
- 3) износ кредита,
- 4) услове кредитног задужења,
- 5) износ гаранције,
- 6) назив зајмодавца или кредитора,
- 7) име овлашћеног потписника гаранције.

(5) С циљем уређења међусобних права и обавеза у вези са издавањем гаранција министар финансија, у име Владе, и овлашћени представник јединице локалне самоуправе обавезни су да потпишу уговор о издавању гаранције.

Члан 6.

(1) Гаранција Републике Српске за задужења фондова социјалне сигурности може се издати након спроведене процедуре прописане Уредбом о условима и поступку директног задуживања фондова социјалне сигурности.

(2) Захтјев за издавање гаранције зајмопримац подноси ресорно министарству.

(3) Захтјев из става 2. овог члана садржи:

- 1) намјену кредитног задужења,
- 2) износ кредитног задужења за које се издаје гаранција,
- 3) услове кредитног задужења (период отплате, каматна стопа, грејс-период, сви додатни трошкови извршења кредитног задужења),
- 4) износ гаранције,
- 5) пројекције финансијских извјештаја, биланса стања, биланса успјеха и биланса новчаних токова за период за који се издаје гаранција,
- 6) намјену кредитног задужења,
- 7) назив зајмодавца или кредитора.

Члан 7.

(1) Инвестиционо-развојна банка и фондови којима она управља, јавна предузећа и институције јавног сектора подnose ресорно министарству захтјев за издавање гаранција Републике Српске.

(2) Захтјев из става 1. овог члана садржи:

- 1) намјену кредитног задужења,
- 2) износ кредитног задужења за које се издаје гаранција,
- 3) услове кредитног задужења (период отплате, каматна стопа, грејс-период, сви додатни трошкови извршења кредитног задужења),
- 4) износ гаранције,
- 5) пројекције финансијских извјештаја, биланса стања, биланса успјеха и биланса новчаних токова за период за који се издаје гаранција,
- 6) намјену кредитног задужења,
- 7) назив зајмодавца или кредитора.

Члан 8.

(1) Ресорно министарство анализира оправданост и могућност издавања гаранције на основу достављеног захтјева за издавање гаранције и документације из чл. 6. и 7. ове уредбе.

(2) Ресорно министарство врши процјену финансијског стања зајмопримца, која обухвата утврђивање ризика који настаје за Републику Српску ако се гаранција изда.

(3) Ресорно министарство може, по потреби, тражити додатну документацију.

(4) Након разматрања захтјева, ресорно министарство доставља Министарству финансија своје мишљење о оправданости издавања гаранције, са документацијом из чл. 6. и 7. ове уредбе, ради давања мишљења Министарства финансија о изложености Републике Српске по издатим гаранцијама, а у складу са чланом 4. ове уредбе.

(5) На основу датих мишљења из става 4. овог члана, Министарство финансија са ресорним министарством припрема приједлог одлуке о издавању гаранције, који разматра и усваја Влада, у складу са чланом 41. Закона о задуживању, дугу и гаранцијама Републике Српске.

(6) Одлука из става 5. овог члана садржи:

1) пословно име зајмопримца који је поднио захтјев за гаранцију,

2) опис намјене кредита за који се одобрава гаранција,

3) износ кредита,

4) услове кредитног задужења,

5) износ гаранције,

6) назив кредитора или зајмодавца,

7) име овлашћених потписника гаранције.

(7) С циљем уређења међусобних права и обавеза у вези са издавањем гаранција, министар финансија, ресорни министар, у име Владе, и овлашћени представник зајмопримца обавезни су да потпишу уговор о издавању гаранције.

Члан 9.

За гаранције Републике Српске за намјене за које по одлукама Републике Српске Министарство финансија и трезора БиХ издаје гаранцију примјењује се поступак из чл. 44. и 45. Закона о задуживању, дугу и гаранцијама Републике Српске.

Члан 10.

(1) Инструменти обезбјеђења Републике Српске по основу гаранција издатих у складу са чл. 6, 7. и 8. ове уредбе могу бити:

1) хипотека на непокретност,

2) заложно право на покретне ствари,

3) мјенице и налози за плаћање,

4) новчани депозит,

5) уговор о јемству.

(2) У случају гарантовања задужења јединица локалне самоуправе, фондова социјалне сигурности, Инвестиционо-развојне банке Републике Српске и фондова којима она управља, као и јавних предузећа и институција јавног сектора, Министарство финансија, у складу са чланом 50. Закона о задуживању, дугу и гаранцијама Републике Српске, задржава право да износ плаћених обавеза по гаранцији директно наплати из средстава локалне самоуправе, односно другог корисника јавних прихода за чије је извршење обавеза гарантовала Република Српска и користи механизам умањења трансхи у износу доспјелог ануитета активираних гаранције.

Члан 11.

Гаранција Републике Српске издата у складу са чл. 5, 6, 7. и 8. ове уредбе може се издати само једном за исту обавезу.

Члан 12.

Зајмопримац за чије кредитно задужење је Република Српска издала гаранцију дужан је да редовно извјештава Министарство финансија у складу са Упутством о прикупљању података и вођењу евиденције о укупном дугу Републике Српске.

Члан 13.

Ова уредба ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".